

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Végre, végre itt a hó!
Kicsit késett Télapó.
No de ebben hiba nincsen,
Van gondja, hogy havat hintsen.

Hóember már vigan áll,
A szánkó is síklik, száll.
Hihahahó, hull a hó, —
Isten hozta, Télapó!

**Rajzolta s az „Uj Cimbora“ országos gyermekrajzkiállítására beküldte
Benedek Anna Cluj-i Ref. leánygimnáziumi III. o. t.*

1936. FEBRUÁR
20.

IV. ÉVFOLYAM
6. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Toborzó.

A legutóbbi napok toborzó hirtel szerint Huedin jár elöl, ahol a kis Samarjai Sanyi és Márta toboroztak nagyon ügyesen. Ők a következő új kis Cimborákat toborozták: Czenk Janesi, Gál Gyuszi, Heilprim Mendu és Simi és Dézsi Zoltika. Vegyetek róluk példát és legyetek ti is ilyen ügyes toborzók. De ezenkívül toboroztak még: Rákosi Béla Jernut, Vitus Ilikét és Moldvai Gyurikát Jernut. Landtné Ady Mariska Fejes Pistuka IV. el. o. t. Huedin. Klein Aranka III. el. o. t.: András Sanyikát Cluj. A lelkes toborzóknak köszönetét küldi az Uj Cimborá.

Az Uj Cimborá hírei.

Takarékosság.

Károlyi István, Bartha Pista, Bódy Sanyi, Szász József, Sztojka Tibi, Fábian Tibi, Dézsi Jolánka, Loy József, Rössmann Vali, Harkay Ferenc, Grünfeld Margit kíváncsian várom a leveleket, amelyben a takarékoságról írtok.

A takarékoság hasznos dolog, megtanít benneteket az élet értékeinek a megbecsülésére. Az újévi satumarei nagy találkozóan 40 kis Cimborá iratkozott be a takarékosok közé. Ez nagyon szép szám — épp ezért is érdekel most, hogy akik beiratkoztak, csakugyan takarékoskodnak is?

*

A február 23-ára tervezett vidám délutánt a közbejött akadályok miatt egy későbbi időpontra halasztjuk el — amikor a járványok is szünetelnek és mindnyájan ott lehetnek ezen a vidám délutánon.

*

A satumarei kis cimborák találkozója, bélyegcseréje és takarékosági megbeszélése március 1-én lesz a ref. fiugimnázium IV-ik osztályában, földszinten, d. u. 1/2 órától. Aki csak teheti, satumarei kis cimborák, menjen el erre a találkozóra.

*

A helybeli kis cimboráknak üzenjük, hogy az ajándéknaptár miatt ne nyugtalanodjanak, mert akinek az előfizetése rendben van, feltétlenül meg fogja kapni. A helybeliek nem póstán kapják, hanem megbízottunk, Klein Endréné urasszony viszi el személyesen

minden kis cimborához. Mindenesetre, aki személyesen bejön a szerkesztőségbe, az hamarabb is megkaphatja.

*

Carei-i kis cimboránk írja, hogy az Oradea-i „Csiperke” gombatenyésztő társaság az ő városukban gombatenyésztő telepet létesített, s ezután ott is nagymennyiségben tenyésztik majd a gombát.

A gombát nagyon sokan szeretik, mert rendkívül tápláló finom étel. A „Csiperke” gomba meg éppen kiváló gombafajta. Carei-hez közel van az országhatár, könnyű lesz majd külföldre is szállítani, így a Carei-i „Csiperke” gomba külföldön is hírnevet szerez majd.

Miért kell mindenkinek beköttezni az Uj Cimborát?

1. Azért, mert ha nincs bekötte, nagy-takarítás, költözködés idején széthull és a tügyjűtő papirosok közé kerül.

2. Por, piszok könnyebben éri, ugyancsak elrongyolódás.

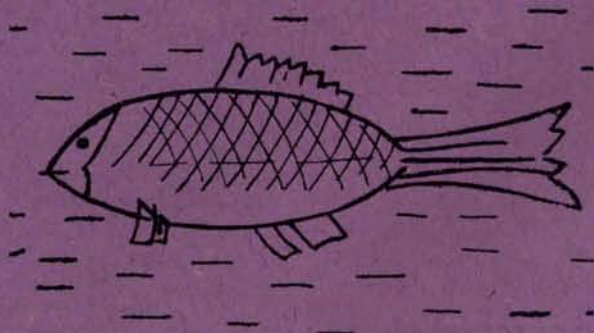
3. Összekötte egy olyan szép képes albumot kaptok, amelyet még a gyerekeitek és a gyerekeiteknek a gyerekei, vagyis az unokáitok is szívesen és örömmel fognak olvasni.

Ha netán aranyfeliratos bekötte táblára nem is telne, akkor is fűzött össze egy ár segítségével, hogy szét ne hulljon és fedjétek be erős esomagoló papírral.

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

26. számú minta.

Rajzolgassatok csak szorgalmasan gyermekek, a rajziskola megjelenő mintáit nem csak egyszer, de négyszer-öttször minden mintát, így szerezték majd kézügyességet, amelynek az életben feltétlenül hasznát veszitek.

A megfagyott gyermek.

Irtá: **Báró Eötvös József.**

Ily késő éjszaka, ki jár ott künn a temetőn?
Az óra már éjfélét ütött, a föld már néma lőn.
Egy árva gyermek andalg ott, szívét bú tölti el,
Hisz az, ki őt szerette volt, többé már föl nem kel.

Anyja sírjára ül, zokog az 'árva kis fiu:
Anyám, óh kedves jó anyám, szívem be szomorú.
Mióta eltemettek itt, azóta búis fiad,
Nincs a faluban senki most, ki neki csókot ad.

Nincs senki, aki mondaná, szeretlek gyermekeim,
Pusztá a ház, hideg szobám, nem fűtenek nekem.
Melléd temetve itt, miért nem nyughatom?
Szegény és elhagyott vagyok, hideg a tél nagyon.

Az árva búsan zengi így kinos panaszait,
Feelve rá a téli szél, üvöltve felsivít.
A gyermek fázik, s könnyei elállnak arcain,
Borzadva néz körül, de itt a holtak hantjain

Mély nyugalom uralkodik, a csend irtóztató,
Csak szél sóhajt a fákön át s pelyhezve hull a hó.
Fölkelne, jaj! de nincs erő, lankadva visszadül —
A kedves dombra, jölsóhajt s mély álomba merül.

Es im az árva boldogul. Jól érzi most magát,
Elmultak minden gondjai, az álom hív barát.
Szíve még egyszer feldobog, mosolygnak ajkai,
Csöndes nyugodtan alszik ott, meghaltak kínjai.

A héja és a varju.

A dolmányos varju meglátogatta a héját,
mely egy magas, meredek sziklának tágas odú-
jában lakott három apró fiókájával együtt.

— Látom, hogy neked is sok a gondod! —
kezdte a varju. — Ennyi porontynak megsze-
rezni a mindennapit, nem könnyű dolog. De
mit szólna hozzá? Nekem öt kis varjaeskám van.
Őt állandóan éhes-jóság. Bizony, nagy mun-
kában kerül mindennap friss pecsényéről gon-
doskodni.

— Hiszen munkát ad, az igaz! De én még
eddig mindig megtudtam szerezni a szükséges
élelmet. Nézz körül lakásomban, s meggyőződ-
hetsz a csontmaradványokból, hogy jól élünk.

— Én sem panaszkodhatom! Én is elég sze-
remsés vagyok! — felelte a varju. — Mégis
amondó vagyok, hogy több szem többet lát.
Álljunk össze ketten. Vadászgassunk együtt. Te
is özvegy vagy, én is az vagyok. Mint közös
munkatársak, nagy segítségére lehetünk egy-
másnak.

A héjának tetszett ez az ajánlat. Megállá-
podtak tehát, hogy holnap együtt indulnak va-
dászni.

Másnap jókor, éppen, hogy megvirradt,
már ott volt a dolmányos varju a héja kománál.

— Mehetünk látogatóba! — szólt a varju
kedélyesen. — Ismerem a csirkés, pipés udvaro-
kat! Szemem kitünő. Már messziről meglátom
az apró majorságokat. Ilyenkor jelt adok neked,
mire mind a ketten lecsapunk. Ha sikerült a va-
dász, a zsákmányban testvériesen osztozko-
dunk.

— Helyes! Helyes! Indulhatunk azonnal.

A falu fölé érkezve, a szemes varju egy fe-
hér házaeska udvarán izletes csirkéket pillan-
tott meg.

— Krá! Krá! — jelezte a varju.

A héja lenéz, nem lát semmit.

— Mit jeleztél?

— Most már én sem látom őket. Lehet,
hogy káprázott a szemem! — válaszolta a varju
kissé szégyenkezve.

Tovább repültek.

Az előlhaladó varju nem messze ismét csir-
kéket lát kapirgálni.

— Krá! Krá! — szólt azonnal az éles jelzés.
— Krá!... Ott a keserű lapuk mellett csirkék
vannak!

— Keserűlaput látok, de csirkét egyetlen
egyet sem! — vijjogta a héja bosszankodva.

— Ördöge van ma csirkéknek! Mintha egy-
szerre a föld alá bujnának! Pedig szentül láttam
őket mind a két szememmel.

Ismét tovább keringenek.

— Krá! Krá! Nini, ott az orgonabokrok
szomszédságában hogyan fürödnek a porban...

— Orgonabokrot látok, porondos ösvényt
látok... de egy fia csirkét sem látok! — sivi-
totta a héja idegesen.

— Pedig esküszöm ősapám dolmányára,
hogy azok csirkék voltak.

Egész napon át ilyen eredménytelenül folyt
a vadász. Már olyan éhesek voltak, hogy alig
tudtak kerengeni a levegőben. Hát még a sze-
gény fiókák. Étlenül, üres gyomorral egyebet
sem tettek, mint étel után sirtak, jajgattak.

Másnap szebb jövő reményében a héja és a varju ismét együtt indultak vadászatra. De a varju most is hiába jelezte a zsákmányt. Egyhez sem tudtak hozzájutni.

A héja kimerülve leszállt egy öreg hársfa tetejére. A szeméből látszott, hogy szörnyen haragszik. A varju is mellé telepedett. No éppen jó helyre.

— Menj innen! — sivitotta a héja mérgesen.

— Mi bajod van? Nem értelek!

— Menj, hogy többet ne lássalak! Rájöttem, hogy te vagy minden bajnak, szerencsétlenségnek az oka!

— Hogyhogy? Kikérem magamnak!

— Hát ugy, hogy felesleges lármával, hiábavaló fecsegéssel csak kárt okoztál.

— Nem értem!

— Oktalan jelzéseidre a csirkék mindig figyelmesek lettek, s elbujtak előlünk! Így jutottunk éhkoppra! Már én ezentul nem kérem a segítségedet. De legalább megtanultam, hogy magamnak is, másnak is az okoz a legnagyobb bajt, akinek meggondolatlanul jár a szája. Ilyenektől óvakodni kell! Most mehetsz.

A varju szégyenkezve elrepült, mert beismerete hibáját.

Hány könnyelmű ember van, aki be nem látja, hogy fecsegő szájával mennyi kárt okoz másoknak.

Teleky Dezső.

Utazás a Marsba.

Irtá: Ifj. Kolozsváry József.

(Folytatás.)

Az életét is csak úgy mentette meg, hogy a zsebében lévő jókora kenyérdarabkát elébe dobta. Ennek a kutya utánakapott s így megúsza a lehasított nadrágjával, amit kicsibe vett akkor, mikor ő a Marsba készült reggelizni. Az apja lélekzet visszafojtva várta vissza fiát, aki még éjnek idején a cigánykovácsot is felköltötte s a hozott létrákra is elkészítette a fogantyukat. Mikor ezek is mind elkészültek, újból hozzá látott a létrák felhordásához. Az apja már alig győzte várni, már éppen két hetes csomag dohányt pipázott el addig. Aztán még hideg is volt ám a levegőben lógni.

— Megjöttél? — szólt örömmel fiához.

— Meg, ha későn is, — válaszolt büszkén a fiu.

Az apa még gyorsabban erősítette egymáshoz a létrákat.

Egyszer csak hopp! A létra megállott, akárcsak, amikor csűrbe állította fel az öreg. Hát bizony ez a Mars vala. Egy kicsit töprengett, gondolá, hátha a Marsban kutyafejű emberek laknak, akikről sokat olvasott a mesében. Vagy talán törpék, vagy óriások. De a fiu csak biztatta, hogy akárki fiai lakjanak is, ha már ennyire vagyunk, menjünk fel, sőt kérte az apját, hogy ígérete szerint engedje őt először felmászni. De az öreg mégis csak magának tartotta fenn az elsőséget. Egyszerben felmászott s a fia utána. Egyszer csak nagyot kiáltott:

— Megérkeztünk, Dénes!

— Meg a csodát! — lelkesedett Déneske.

Egyet ugrott s máris ott találta magát a száraz földön. De rögvest utána Déneske is. Mikor a szárazra ért, nyomban elkezdett éne-

kelni örömeiben, de alig hogy belekezdett, mindjárt ott termett két szakállas ember.

— Hol az utlevél? — kérdi az egyik.

— A zsebemben, komám, — válaszolja a székely s evvel elékapja zsebéből a küküllői szőlőlével telt üveget, felhajt egy jó kortyot s oda nyújtja a szakállasnak, hogy hasonlóan használja. De a szakállas nem nyul utána, hanem egyre ismétli:

- Hol az utlevél?
 — Milyen utlevél? — kérdi a székely.
 — Hát amivel ide utazott.
 — De hátsze én létrán jövék és hasonlóan a Dénes fiam is!
 — Honnan? — kérdi a szakállas kis törpe.
 — A Földről, egyenesen Hegyfalváról.
 — Ne komédiázzék, hiszen olyan ország ninesen a Marsban.
 — Komédiázik a tömlőc, hiszen mi nem is a Marsból jövék, hanem éppen ide jövék. Hát nem ez a Mars?
 — De igen, ez.
 — Akkor rendben vagyunk, — ismét odanyújtja a boros üveget.

III. RÉSZ.

A szakállas nézegeti, átadja a másiknak, az is hasonlóan bámulgatja. Egyszer az egyik, látva, hogy a székely szopogatja, neki báto-

rodott s felöblintett egy jó korttyal, de utána a másik is, hát azoknak egyszeribe olyan kedvük támadt tőle, hogy összeölekeztek s elkezdtek táncolni.

— Így na, — gondolá a székely. — Így már könnyebben lehet boldogulni.

— Most már ugye mehetünk?

— Ide az utlevelet! — mondja az egyik.

— Hát már mondtam, hogy a Földről jövék, létrán és nem automobilon, vagy mácegyében.

— De hát, hol az a Föld?

— Ott van, nézd meg koma, az a csillag, amelyik olyan szép fényesnek látszik, ott lakik az én feleségem, a Ráki, aki eddig felébredt s törte a fejét, hogy hová lettem, mert hát azt a kutya döfös Bolgár tehenet nem tudja egyedül megfejni.

— De hát honnan tudják ezek a mi nyelvünket? — kérdi Déneske az apjától csodálkozva. (Folytatj k.)

A tücsök és a hangya.

(Aesopus mese.)

A tücsök az egész nyarat énekeléssel töltötte. Amikor elérkezett a tél, nagyon megéhezett szegényke és a hangyához fordult ennivalót kérni. De a hangya megkérdezte tőle:

— Mivel töltötted a nyarat?

A kis tücsök pedig így felelt:

— Énekeltem egész nap és egész éjjel.

— Te énekeltél? Nos, jól van, most pedig táncoljál, étlen-szomjan! Tanuld meg barátom, aki nem vet, nem arat. Te nem gyűjtöttél a jó napokon a rossz, szűk napokra táplálékot, nem voltál gondos, előrevigyázó. Most csak éhezzel, én meg az én szorgalmam gyümölcsét élvezem, mint ahogy ti, kis cimborák, büszkén viszitek haza a jó bizonyítványt, gondos szorgalmatok jól megérdemelt jutalmául.

Adél néni.

Ki tudja kiszámítani?

Egy asszony azzal dicsekszik, hogy pontos feljegyzései szerint egy tyuk évente kétázötven darab tojást toj.

A szomszéd asszony fejesóválva hallgatja a dicsekvést és megkérdezi, hogy mit kap enni a tyuk? A dicsekvő asszony a következő felvilágosítást adja:

A rendes kosztón kívül tyukom minden nap kap egy keményre főtt tojást apróra vágva.

Kérdés, hány tojás haszna volt évente egy tyuk után az asszonynak?

Felelet:

Az asszonynak semmi haszna sem volt a tyukjából és így semmi oka sem volt a dicsekvésre, mert ha egy évben háromszázhatvanöt nap van és a tyukja kétszázötvenet tojt, száz-tizenöt tojást még ráfizetett a tyuk által tojt tojásokra, mert tyukja évente háromszázhatvanöt tojást evett meg.

Miska legény s táncos párja
 Ősi magyar táncot járja.
 Tingli-tangli divattáncok?

Kötnek, mint a szoros láncok.
 De a csárdás? a királya
 Minden táncnak, aki állja.

M.

Zolika meghalt.

Irtá: Horvátj Sarolta.

Szomorú hirt hoztak ma nekem Bogdándról:
Kedves kicsi bimbó, még csak alig nyíló
Száradt le az ágról.

Egy virágos kertben három virág nyílott:
Egy közülök leány, kettő meg fiú volt.
S most az egyik halott.

Nem is tudom hinni; hisz ez lehetetlen!
Hiszen a mult héten, amikor ott voltam,
Még karomba vettem.

Elrepültünk ketten nagy Meseországba:
Kardot is faragtunk. S most elmentél tőlünk
Csillagok honába.

Itt maradt gazdátlan a kis ló, a Pejkó!
Sírodan nincs virág, csak a friss, fehér hó,
A csillogó szép hó.

Hogyan született meg az első hegedű?

Elmeséli: Etel néni.

Dermesztően hideg tél volt. Az emberek sietve igyekeztek haza, ahol meleg szoba várta őket. Csak egy kisfiú állt az utcasarkon. Ennek a gyermeknek nem voltak szülei és mint sok más senki fia, saját magának kellett önmagáról gondoskodnia. De ezen a napon úgy siettek az emberek, hogy sem ujságot nem tudott eladni nekik, sem csomagot nem kellett senkinek sem elvinni. A szegény kisfiú nem tudta, hogy mi lesz vele, mert annyi pénze sem volt, hogy kegyeret vegyen magának és erre a napra kifizesse a szállását. Pedig mennyire fázott, még a kis szíve is fájt a rettentő hidegtől. Vékony ruháján keresztül-kasul járt a dermesztő jeges szél és a lábai teljesen megfagytak lyukas cipőjében.

— Oh jó Istenem, segíts meg! — kulcsolta össze kezeit és könnyei végigfolytak az arcán.

— Csip, csip, hallotta ekkor hirtelen és amint lenézett a földre, egy félig megfagyott madárkát látott a lábai előtt vergődni.

— Szegény madárkám, apró kis jószágom, neked sincs hová megbújnod, te is úgy szenvedsz a hidegtől, mint én — gondolta a kis fiú. Kezébe vette a dermedt kis madarat, esőkolgatta s lehelletével melengette. Majd később, — csak az Isten tudja honnan — lécet és szegeket szerzett és azokból egy ládikát ácsolt össze a kis madárnak és ebben a munkában egészen kimelegedett. Aztán tollat is kerített valahonnan, amivel kibélelte a ládikót és az utolsó fillérjeivel kendermagot vett a madárkának. Ahogy a madárka a tollas ládikóban átmelegedett és a kendermaggal jóllakott, olyan jó kedve kerekedett, hogy csodaszépen trillázni, csattogni kezdett. A hideg télen éneklő csodára megálltak

még a legsietőbb emberek is és felmelegedő szível hallgatták a kis énekest és elragadtatásukban valóságos pénzesőt hullattak a kisfiú kalapjába. Így telt egyik nap a másik után, a fiúcska

— Szegény kis madárkám, apró kis jószágom, simogatta meg a kis madárkát.

már tudott magának meleg ruhát és cipőt venni, volt otthona, étele, de még tanulhatott is, ami után mindig a legjobban vágyódott. De egy szép napon a madárka nagyon szomorú lett, szárnyait fáradtan leeresztette és akárhogy is esőkolgatta a fiúcska, nem akart többé énekelni. Éjszaka aztán a gyermek azt álmodta, hogy kis éneklő pajtása a tenyerére szállt és így szólt hozzá:

— Én most meghalok, de a lelke mindig veled marad és ezentul még sokkal szebben fogok neked énekelni, mint eddig.

Ezt mondta a kis madár és elröpült. He-lyette kicsi tündérek jöttek apró fűrész és egyéb parányi szerszámokat hozva magukkal és az üresen maradt ládikót furni-faragni kezdték. Selymes hajukból arany ollóval levágtak egy tineset és hurokat sodortak belőle. Amint a fiúcska reggel felébredt, első dolga volt a ma-dárkát megnézni. De kicsi pajtását csakugyan halva találta. Mellette feküdt az átformált lá-dikó és egy vessző, amin sok ezüst húr feszült. Hiába hívta, szolongatta, melengette, csókol-gatta kis barátját, nem volt már benne élet. A gyermek sokáig siratta egyetlen társát és ami-kor eltemette, elővette a bűvös ládikót és el-el-beszéltetett vele.

— Drága madárkám, te azt ígérted, hogy ha meg is halsz, azért mindég velem maradsz s most miért nem szól hozzám a lelked, amikor olyan nagyon szomorú vagyok miattad? Bána-tosan símogatta végig a ládácskát s az újjai vé-letlenül hozzáértek a hurokhoz, mire azok esengve-bongva megszólaltak. Boldog kíváncsi-sággal babrált tovább a ládácskán, végighúzta a varázspálcát a tündérhajból készült, kifeszít-tett négy húron és akkor olyan csodálatos han-gokat hallott, amilyeneket még elképzelni sem tudott. A fiúcska öröme határtalan volt. Újjai mind fürgébben, mind ügyesebben jártak a hú-

ron és mind szebb és szebb dalokat esalt ki a bűvös ládikából. Mikor az emberek meghallot-ták a kis művész csodálatos játékát, híre ment a nagy tehetségének és dicsőség, hírnév vette körül.

A tündérek furni-faragni kezdték a ládikót.

Igy született meg az első hegedű és az első hegedűművész, aki halott kis pajtását a legna-gyobb dicsőségében sem felejtette el és mindig hálásan gondolt rá.

Lord urfi, a ló és a csacsi.

(Lord urfi viselt dolgaiból.)

Verőfényes őszi délután volt. Minden vala-mirevaló háziállat kinn volt ilyenkor a határban, őszi szántásban, behordásnál, legelőn; csak ép-pen a betegek maradtak otthon, no meg Lord urfi. Lustán hevert a napsütötte tornácán, két mellő lábát maga elé nyújtotta, buksi fejét reá-támasztotta s félszeggel néha kisandított a nagyvilágba. Lord urfi számára a nagyvilág a házmögötti konyhakert volt, melynek rozoga deszkakerítésén át a frissen sarjadzó heretáblák-ból is át-átesillan egy zöld folt. Egy döngicsélő darázs zaja megzavarta Lord urfi békés szunyó-kálását. Fölemelte buksiját, majd újból lefek-tette, látva, hogy a csendháborító távolodik. Egy zöldhátú légy a fejére ült. Lord urfi összerán-colta homlokát s a szemtelen tolakodó tovaszállt.

— Eh, unalmas így egyedül az élet, — gon-dolta kis barátunk. — Szétnézek kissé a határ-ban, hátha akad valami mulatság.

Nagyot nyújtózott, rázott egyet magán s ko-cogó léptekkel végigment a kerten; majd átug-rotta a kerítést s ott állott az illatos, friss herés-ben. Körülnézett. A nagy tábla egyik sarkában Szellő, a vasderes legelészett. Tőle nem messze

a kis szürke csacsi ropogtatta nyugodtan a jóízű csemegét.

— Ej, de jó dolgok van, — töprengett magában Lord urfi. — Hol lehet gazdánk, hogy így szabadjára ereszti hátslovát? A kis szürkét nem bánom, elég terhet huz nap-nap után; de Szellő olyan rátarti, ha gazdánk a nyeregbe pat-tan, olyan kényelmesen lépked alatta, mint egy táncos kisasszony. Engem meg sem lát olyankor. Azt hiszi, gazdánk csak őt szereti; pedig engem még a szobába is bevisz. No de most kissé meg-bosszantom. Gazdánk úgy sincs a közelben, nem lesz bántódásom miatta.

Azzal egyenesen nekifutott Szellőnek s han-gosan ugatni kezdte. Szellő oly egykedvűen lege-lészett tovább, mint azelőtt. Lord urfit a dolog módfelelt bosszantotta. Szembe helyezkedett a paripával s úgy ugatta. Szellő, — mintha csak egy hangya tüszszentett volna, — nyugodtan föl-emelte okos fejét, elnézett a mind mérgesebben ugató kutya fölött, egyet-kettőt lépkedett s szé-pen leheveredett a puha zöldbe.

Lord kissé meghökkent. Mit jelent ez a nyu-galom? Őt, Lord urfit, a ház kedvencét annyira

semmibe veszi Szellő, hogy támadását meg sem látja? Dühösen szaladgált a pihenő hátszó körül s minél nyugodtabb volt az, annál ingerültebben ugatta. Egy-egy farklegyintés volt az egyetlen megmozdulása Szellőnek, de az is inkább a hátán ülő őszi legyeknek szólt.

Szegény Lord rekedtre ugatta torkát, már csak hörögve csaholt. Szellő továbbra is nyugodt maradt. Tehetetlen dühében elsomfordált, egykettőt vakkantott még s most minden harciasságával a szegény csacsira vetette magát. A jó szürke eleinte csak esodákozott Lord oknélküli támadásán, de azután, — tudva, hogy soh'sem vétett a ház hű őrzője ellen, tovább akart legelni. Lord azonban nem hagyta békén. Hol mereven elébe állt, hol oldalról közelítette meg s ugatott, ugatott, ahogy torkán kifért.

A csacsi töprengeni kezdett.

— Ugyan mit vétettem ennek a kis Lordnak, hogy ezt a legelőt sajnálja tőlem? Hiszen eddig jóbarátok voltunk, meg aztán ökelme ugy sem növényevő.

Lord még veszettebbül ugatott.

A csacsi, — korántsem lévén olyan ostoba állat, mint aminőnek rossz emberek hiszik, — bölcsen ki akart térni a lármázó kutya elől. A kerítésig baklatott s ott a kórót kezdte rágni. Ebben a helyzetben Lord már nem tudta szembe ugatni. Jobbról támadta: a csacsi kérdőn ránézett. Most Lord futva megkerülte s balról ugatta. A szürke arra fordította busan fejét.

— Vajjon mi baja velem? — tünődött magában. — Különben, majd csak abbahagyja egyszer, — gondolta s újból nekilátott a kórónak.

Lord azonban nem hagyta abba. Jobbról-balra, balról-jobbra szaladt, addig ismételte ezt az ugra-bugrálást, míg a csacsi egy jól irányított rugással el nem vette kedvét a további szemtelenedéstől.

Lord urfi nagyot gurult a herésben, míg megértette, tulajdonképpen mi is történt vele. Őt, Lord urfit, a ház kedvencét oldalba rugta egy egész közönséges állat, a szamár! Hiszen ha még Szellő left vona! A büszke, kényes paripa! De így! Szégyenében a kerítés alatt visszakotródott a tornácra s lassan nyalni kezdte fájó, megrugott oldalát.

Azt hiszem, egyhamar nem fog kikezdeni a csacsival. Nem gondoljátok ti is, gyerekek?

F. Vadnai Hermin.

Humor.

I. Csavargó: Hej, hej! Mégis csak szép, ha az embernek saját tűzhelye van.

II. Csavargó: Különösen, ha azon a tűzhelyen a saját libáját sütheti... Hej, hej! Igazad van pajtás. Szép dolog, ha az embernek saját tűzhelye van.

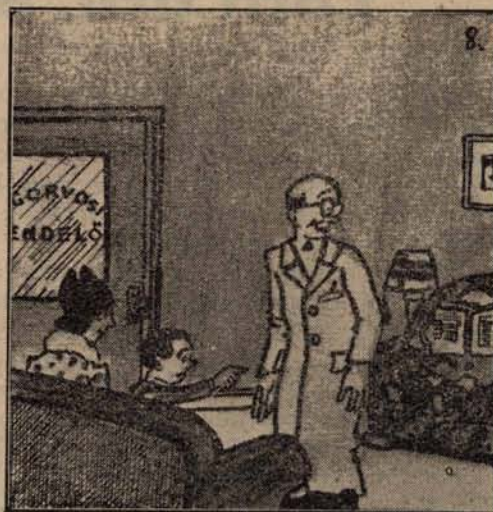
Fogorvosnál.

— A képeket rajzolta: Kormos Jenő. —

Közben kijön a rendelőből Borbáth Boldizsár, a fogorvos:

— Ki következik? — kérdi. És Ödire mutat nyájasan: Te jössz kis fiam? Ödi bömbölni kezd: — Nem! nem! Én nem megyek be, nem akarok bemenni... Jaj! jaj! anyukám és félek.

Mama: — Ugyan-ugyan kis fiam — már ezt igazán restelem. Kedves doktor úr, úgy látszik Ödikém nagyon fél. Várjunk egy kicsikét, míg lecsillapodik. Addig inkább a másik kis fiú...

Doktor bácsi: — Óh igen! — akkor inkább azt a kis fiút vesszük előbb, aki ott olvas. — Látod Ödike az nem fél...

(Folytatjuk.)

A tél örömei.

Az Uj Cimborá bemutatkozása Huedinon.

Azt már tudják a mi kis olvasóink, hogy minden idegen helyen első a bemutatkozás. Bemutatom magam, ahova először megyek s ahol nem ismernek. Ez a társadalmi érintkezés első illemszabálya. Lám, az ujonnan belépő kis cimborák is, amint csak tehetik, elküldik a szerkesztőségbe bemutatkozó levelüket, de azok is, akik a szombat délutáni találkozókra először jönnek, bemutatkoznak a már jelenlevőknek.

Igy mutatkozott be az Uj Cimborá is Huedin-on, ahol eddig nem is ismerték ezt a kis ujságot. — És lám, csak — megismerték és megszerették.

A bemutatkozó egy kedves és hangulatos mesedélután keretében történt, amelyen a szerkesztő néni Játékországáról mondott érdekes mesét, de mesélt még takarékos Lenkéről is és a Nótakirályról, amelynek szebbnél-szebb dalait ott helyben, mindjárt meg is tanulták a kis cimborák.

De ám a huedin-i gyermekek sem ültek előzőleg ölbetett kézzel. Ők is készültek pár szép verssel az előadásra. Fejes Pisti az üdvözlő verset mondta, ő is szépen, hiba nélkül szavalt, de a többiek is: Kabay Erzsike, Bethlendi Ilus, Csöregi Katica, Bernáth István, Kelemen Kató, Fülöp Erzsike, Bálint Kata, Böndi Magda. A helyi állami iskola növendé-

kei nyitották meg a mesedélután a királyhimnusz éneklésével, amelyet az egybegyűlt szépszámú közönség tisztelettel, felállva hallgatott végig. Úgyes volt Földes Zoltán: Kupaktanács c. szindarabja, amelyben a selypítő leánykát Tóth Ibolyka játszotta.

Hogy a mesedélután olyan jól sikerült, nagy része van benne Nagy János s. lelkész úrnak, aki a gyermekeket olyan szeretettel készítette az előadásra.

* Az Uj Cimborá huedin-i rajzversenye.

A huedin-i bemutatkozó keretében tartotta meg az Uj Cimborá a rajzversenyét is, amelyet a helybeli állami iskolában rendeztek meg, az igazgató úr szives közreműködésével. A gyermekek szép számban vettek részt a versenyen, amely szinte meglepő eredményeket hozott. Volt közöttük néhány kivételes képességű gyermek is, akiknek a rajzait magával is hozta az Uj Cimborá. A verseny eredménye a következő:

I. díj Lévy Loránd VII. el. o. t. és Kabay Béla VII. el. o. t., II. díj Rattay és Bálint Ferenc, III. díj Samarjai Sanyi. Dícséretet nyert Fejes Pisti. De a többiek is mind ügyesen dolgoztak és a virágmag és rajzfűzet ajándékokban ők is részesültek.

Ahogy kis munkatársaink irnak... Az olasz-abesszin háboru.

Irta: Méder Zoltán, II. g. o. t.

Válasz Mackó Feri levelére.

Ma, amint az árúkat szállítottam be, egy hang ütötte meg a fületem. Hát a fiúk olvastak az Új Cimborából az én kedves rokonomról. Mindjárt arra gondoltam, hogy válaszolok a leveledre. Engedd meg, hogy bemutatkozzam:

Én Székesházi Demeter, 15 cm magas, barna mackó a „Szent Antal” patika tulajdonosa vagyok. Nagyon jól megy az üzletem. Már 22 Lei és 50 bani van a pénztáramban karácsony óta.

Feleségemet Dörmögő Zsófinak hívják. Mikor én az árúért járok, ő van a patikában. Ha valamire szükséged van, fordulj hozzánk: Mackóváros, Kolbász utca, Eddmeg szám alatt lakunk. Kaphatsz nálunk: aspirint, artint, szalmiákcukrot, vattát, fortitapaszt és más egyebet. Ha írsz a Cimborá útján, én is többet írok. Addig is viseld magad jól! Szeretettel ölel kedves barátod:

Demeter.

*

Szabó Bözsi II. el. o. t. beszámoló levelének javítása.

Én még csak II-ik elemibe járok, de azért én is megírtam a beszámolómat és elküldöm a szerkesztő néninek. Én az idén a nagymamánál nyaraltam, akinek a Szamos mellett van lankája. Sokat fűrödtünk és így telt el a nyár.

Beküldte: *Roman Kató, I. g. o. t.*

*

Steinfeld Miki IV. elemi oszt. tanuló bemutatkozó levele.

Kedves Új Cimborák!

Én már egy év óta olvasom az Új Cimborát, de még csak most mutatkozok be.

Nevem, Steinfeld Miki, a Braşov várossában lakunk. Én most a IV-ik elemibe járok. Van még három kisebb testvérem, Bubica még csak pólyás, de nagyon aranyos baba.

Az Új Cimborát nagyon szeretem, mindig nehezen várom.

Mutatkozatok be ti is, ha még nem mutatkozatok volna be eddig, mert így legalább megfogjuk ismerni egymást.

Szeretettel köszönt mindnyájatokat barátotok

Steinfeld Miki, IV. el. o. t.

Ezt a különben elég ügyes bemutatkozó levelet Muntyán István II. g. o. t. Cluj nézi át és javítja ki, ha hibát talál benne, de ezenkívül bárki is beküldheti a helyes levél szövegét.

Humor.

Egy úr orvosságot csináltat a patikában. A patikus, mikor átadja az orvosságot, így szól:

— Kérem, használat előtt tessék felrázni.

— Nem lesz rá szükség, — feleli az úr, — ugyanis autóbuzson megyek haza.

Kitört a háború! Én vagyok a négus! Én vagyok Mussolini! Fúj olasz! Fúj abesszin! — kiáltások hangzottak az osztályban. 8 óra már elmúlt 5 perccel, mikor még mindig tartott a zaj, belépéett a számtantanár úr. Először csak benézett az osztályba, azután továbbment a folyosón. Majd másodszor is bejött az osztályba és a nagy felfordulást meglátva, bosszusan kiáltott rá a zajongókra.

— Csend legyen! De mintha nem is hallották volna. Mikor ez nem használt, a fiúkat akik rendetlenkedtek, (köztük engem is) kihivott és letérdeltetett. Az osztály nagy izgalomban volt, s azért nem tudott lecsendesedni.

Nem kisebbről volt szó, mint az olasz-abesszin háború megindulásáról.

A pad alatt, jöttek, mentek a parancsok a besodort cédulákon, hogy óra után az osztály gyülekezzen a nagyudvaron. Nehezen múlt az óra. Végre mégis csak csezengettek.

Az osztályból mindenki kiment. Két pártra osztottunk. Az olaszok vezére Mussolini, (Bede lett), az abesszinek vezére pedig a négus (én lettem). A hare nálunk is megkezdődött, és folytatódott, mindegyik szüneten váltakozó szerencsével. Délután, ahogy az újságot a kezembe vettem, azt olvastam, hogy az abesszinek dum-dum golyóval lönek. Ez sehogy sem tetszett nekem. El is határoztam magamban, hogy lemondok a négusságról. Ugy is történt. Felvettem az olaszokkal a tárgyalást s miután megegyeztünk, átmentem az olaszokhoz és én lettem Mussolini, míg a négus Ambray lett. A hare újból megkezdődött váltakozó hadiszerencsével.

(Folytatjuk.)

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK!

Gyere be rózsám, gyere be...

Gyere be rózsám, gyere be,

Csak magam vagyok ide be.

Három cigány legény hegedül,

Csak magam járom egyedül.

Vajjon tudjátok-e kis cimborák, hogy ezt a nótét eszperantó nyelvre is lefordították. Eszperantóul a következőképp hangzik:

Venu, envenu ho viol'

Estas mi eu la dom' eu sol'.

Al mi ciganoj ludas tri

Kaj nur eu solo dancas mi.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Bokor Mártonné, Huedin. Az ott töltött pár napra mindig kellemesen gondolok majd vissza. A szíves, szeretetteljes vendéglátásért köszönetem küldöm, addig is, míg levelet írhatok. — *Nagy János Huedin,* Lapját megkaptam. Nincs semmi baj és neheztelés. A függőben levő dolgokat elintézzük, ha legközelebb felkeres bennünket a szerkesztőségben. — *Kónya Gyula Váleni,* A küldött előfizetés beérkezett. Köszönettel a nyugtázandók közé iktattuk. A Nagytiszteletű Asszonynak meleg üdvözlétem küldöm és mielőbbi javulást kívánok. Szívesen és örömmel vennénk, ha a gyermekek is nagyobb számban járatnák ott az Új Cimborát. — *Resicai ref. elemi.* Töletek is várom a bemutatkozó levelet. Már nemsokára újra kezdődik az Új Cimborák kertészkedése — szeretnénk tudni, hogy kik akarnak kertészkedni az idén. Természetesen elsősorban megint csak a pontos előfizetőket jutalmazzuk a virágmag ajándékkal — de rejtvény és más jutalomként is. — mint eddig is minden évben márciustól—április végéig virágmagvakat küldünk. *Ez bárminél is értékesebb ajándék, mert egész nyárra foglalatosságot ad nektek és az élet ismeretére, szeretetére, békességre tanít, nevel benneteket.* — *Crăciun Lili, Man. Bubu, Negreanu Valérka.* Az most minden vágyatok, hogy az idén ti is kertészkedhessetek. Valérkáéknaál kaptatok egy jó nagy darab földet s abban közösen fogtok dolgozni. Nagyon helyes az elsők között lesztok, akiknek az idén virágmagot fogunk küldeni. — *Gerzon Zoltán.* Most már ti is Satumar-on laktok. Karácsonykor csak egy hajszál hijján mult, hogy el nem látogattam hozzátok. Ott jártam az utcátokban, esakhogy későn tudtam meg, hogy beköltöztetek. No majd írd meg, hol jobb, falun e, vagy városon? — *Izsák Ibolya,* Gondolom, hogy nyugtalanít a bekötési tábla dolga. A pénzt megkaptuk rá, de a tábla még csak most készült el. Elküldtük neked, megkaptad-e? A naptárt is kaptad-e? *Székelly János.* A kiesinyek részt vesznek e a közös munkában? Rejtvényfejtésben, rajzban és kertészkedésben? Várjuk a bemutatkozó levelüket. — *Alexa Sándor, Gara.* Képzem már milyen nagyot nőttél mióta nem láttalak. A rajzaid több kiállításon is résztvettek. No írd rólatok — édesapádról, kedves jó anyádról, hogy vagytok? — *Buzogány Pál.* Hallottam, hogy törekvő, jóra való gyerek vagy s hivatalos elfoglaltságod mellett is szívesen, örömmel foglalkozol az Új Cimborával. Csak előre Buzogány Pál! — *Tóth Zolti és Levente.* Apuka elküldte helyettetek az előfizetést. De én már a ti leveleteket szeretném olvasni, amit ti magatok írtok. Édesanyát, édesapát szeretettel üdvözlöm. — *Kemény Gyurka, I. o. t.* A te előfizetési díjad is beérkezett. Hogy megy a tanulás kis legény? Bemutatkozó leveledet várjuk. —

Kovács Gyula. Új kis cimboránk vagy — szeretettel fogadunk magunk köré. Remélem az újságban örömet találok majd. — *Bakó László, IV. el. o. t.* Köszönöm a póstauteleványon küldött újévi jókívánásokat. Hasonlóval viszonzom és kívánom, hogy az iskolában a legjobb bizonyítvány a tiel legyen. — *Csejthey Judit, Kiss Zoltán, Kovács Klára (Sáneraiu), Kálmán Margit, Szilágyi Erzsébet és Dezső, Sámí Évike, Tóth Gyurka, Adám Kató, Tófalvi István, Princzinger Bandi, Pethő Sándor, Simon János, Faff Lajoska, Tibád Piroska, Imreh András, Máthé Dénes* — megkaptatok-e az ajándéknaptárkákat, mert a kiadóhivatal elküldte nektek. — *Filcsák Ildikó.* A küldött előfizetés megérkezett. Nő, csak gyűjtőgesd a perselypénzt, — hogy megkaphasd a kis naptárt is. — *Orbán Lacika, I. el. o. t.* A titkos írásrejtvényt te fejtetted meg legelsőnek Lacika. — *Román Kató, I. g. o. t.* A feladatot jól megoldottad, a kijavított levelet be is küldted. A megfejtést átadtam a rovat vezetőnek. — *Simon Béla, IV. g. o. t.* Lám jó szemem volt, hogy megláttam benned az ügyes rejtvényt szerkesztőt. Már jelentkeztél is az első új rejtvényekkel. Az 1. számú is jó, a kocka rejtvény, a 2-ik, a keresztrejtvény is, bár ez egy kissé nehéz, de azért lesznek, akik megfogják fejtetni. — *Dobay Milike, III. el. o. t.* Megkaptad a jutalmul küldött könyvet és naptárt is. A kis naptárnak különösen nagyon örültél. Karácsonyra az Új Cimborából tanulatok be színdarabot, amelyben te is szerepeltél, de ezenkívül táncoltál és hegedültél is. Rejtvényedet a rovat vezető nézi át. Üdvözlétedet küldöd az Új Cimborának, de Dezső bácsinak is és az összes cimboráknak. Ime ezenel kinek-kinek át is adom. — *Óry Imre és Huba.* Durmi tábornok úr és Demeter patikus úr rokon leveleit továbbítottuk a Retyezáti nemes Dörmögő nemzetség Mackó Feri nevű tagjához. Biztosan meg lesz a rokonságban az öröm! — *Sztojka Tibor.* Pista Bácsi megkapta a leveledet, nagyon örült, hogy neki is írtál. A jutalom könyvet, amelyet a sorsoláson nyertél, elküldtük. Megkaptad-e? A toborzó versenyen remélem te is és barátaid is résztvesznek? — *Tyma Magduska.* Le se tudod írni az örömet, mikor a postában a te számodra is állt üzenet. A kertészkedők közé szívesen besorozunk s annak idején neked is küldünk virágmagvakat. A ti falutokban még nem ismerik az Új Cimborát, lássuk csak Magduska milyen ügyes toborzó leszel? S hány új kis olvasót fogsz beküldeni? — *Adám Kató, IV. el. o. t.* Nagyon tetszettek neked a találós kérdések, meg is fejtetted őket, sőt ilyet magad is gyűjtöttél és küldtél be. Ügyes leánya vagy Katóka! — *Jónás Katóka, III. el. o. t.* Rég vártam Katókám a leveledet s most örvendtem is, hogy végre írtál. Meglátszik a leveleden, hogy édesanyád is sokat foglalkozik veled, de az is, hogy az Új Cimborát figyelmesen olvasgatod. Szépen, rendesen írsz és ami a fő: jó

helyesírással. Ezért a szerkesztő néni egy kitüntető esőket küld neked Katóka. — *Kerekes Babi, Holleiter Médi.* A bekötési táblákat elküldöttük. — *Trebits Rózsika,* Kapjátok-e rendszeren a lapot? S a naptárt is megkaptátok-e? — *Loy József, Saturnare.* A fényképedet megkaptam. Mondhatom, hogy jól sikerült kép. Be is tesszük a szívalbumba. — *Regéczy Irén, I. g. o. t.* Rejtvény megfejtésed beérkezett.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sóllyom István.

Keresztrejtvény.

Beküldte: *Enyedi György, IV. el. o. tan.*

Vízszintes sorok: 1. Fehérnemű. 9. Napszak. 10. Ilyen írás is van. 11. Azonos mássalhangzók. 13. A Balaton jegén észlelhető. 15. Maga. 16. Írat vége. 17. Hadtest része. 18. Olasz folyó. 20. Z. T. 22. Vissza: személyes névmás. 23. Fonásnál használják. 26. Nem rég elhunyt magyar írónk vezetékneve. Két utolsó betűje feleselérve. 28. Női név. 30. Gyümölcsöt szárít. 31. Űtőkártya.

Függőleges sorok: 1. Exótikus állat. 2. Kétes. 3. Tűzhányó, Szicília szigetén. 7. Nemzet mássalhangzói. 8. Férfinév. 12. Régi magyar rang. 14. Tintát szív. 22. Fohász. 24. Sporteszköz. 25. Időmérő. 27. Névelő. 29. . .esség.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes 1, 13, 18 és 30. Függőleges 1, 5, 12, 14, és 21.

Megfejtési határidő: 1936 március 5. A megfejtők között juttatmul könyveket sorsolunk ki.

Az 1-2-ik számban közölt rejtvenyek megfejtése: 1. Földrajzi pótlórejtvény: Tasman Ábel, a híres holland felfedező. 2. Ugrórejtvény: A rest többet fírad.

A 3-ik számban közölt titkosírás rejtveny meglejtése: Hass, alkoss, gyarapíts s a haza fényre derül.

Megfejtést küldtek be: Enyedi György, Kárpáti Egon, Barakonyi Ibolya, Bán Jolán és Éva.

Ferenczi Margitka, Hertz Elli, Vaska Klára, Karsay Ilonka, Regéczy Irén, Budaházi Zoltán, Novák Janesi, Orbán Laci, Román Kató, Sztojka Tibor, Dobay Emília, Albert Etelka, Antal Juliánna, Tekse Gizella és Könese Irén.

Nyertesek lettek: Budaházi Zoltán, Karsay Ilonka, Orbán Lacika, Albert Etelka és Tekse Gizella.

Humor.

Ódi: Anyukám, miért van apukának olyan kevés haja?

Anyá: Azért fiacskám, mert sokat gondolkodik.

Ódi: Érdekes anyu, hogy neked nem hiányzik egy hajszálad sem...

Kinek mi tartozik a mesterségéhez?

(Az alanti üres vonalat töltsétek mindig ki)

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ek. Amerikában 300 Lei.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Studium“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Kecskeméti-u. 8. sz., az Új Cimbor

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.
Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj